

Datum van inontvangstneming : 24/11/2017

Zaak C-606/17

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

20 oktober 2017

Verwijzende rechter:

Consiglio di Stato (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

6 juli 2017

Verzoekende partij:

IBA Molecular Italy Srl

Verwerende partijen:

Azienda ULSS nr. 3

Regione Veneto

Ministero della Salute

Ospedale dell'Angelo di Mestre

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Hoger beroep tegen het vonnis waarbij het beroep van verzoekster is verworpen, waarmee zij ten eerste vorderde dat de rechtstreekse gunning aan het ziekenhuis Ospedale Classificato Sacro Cuore di Negrar van de levering om niet van een radiofarmacon (inzonderheid de verlening van een doelfinanciering van 700.000 EUR aan dit ziekenhuis) en andere daaraan verbonden regionale en nationale maatregelen nietig worden verklaard, en ten tweede dat de leverancier van het product door middel van een openbare aanbestedingsprocedure wordt geselecteerd.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

De prejudiciële verwijzing krachtens artikel 267 VWEU betreft de vraag of de door de verwijzende rechter voorgestelde systematische uitlegging van richtlijn 2004/18/EG (junctis de artikelen 49, 56, 105 en volgende VEU) in strijd is met de regelgeving van de Europese Unie, met name wat betreft: het begrip „bezwarende titel” als bedoeld in artikel 1, lid 2, onder a, van richtlijn 2004/18/EG; de juridische aard van geclassificeerde religieuze ziekenhuizen in verband met het begrip „aanbestedende dienst” volgens het Unierecht, zoals ontwikkeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie; de bijzondere structuur van de betrokken leveringsrelatie in de context van de EU-regelgeving inzake overheidsopdrachten.

Prejudiciële vragen

1) Is de Europese regeling voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten en, met name, de artikelen 1 en 2 van richtlijn 2004/18/EG, eveneens van toepassing op complexe operaties waarmee een aanbestedende dienst aan een bepaalde ondernemer rechtstreeks een doelfinanciering wil toekennen die volledig bedoeld is voor de vervaardiging van producten die, zonder verdere aanbestedingsprocedure, om niet moeten worden geleverd aan meerdere overheidsdiensten, die geen vergoeding aan voornoemde leverancier verschuldigd zijn. Staat de genoemde Europese regeling derhalve in de weg aan een nationale regeling volgens welke een rechtstreekse doelfinanciering kan worden verleend voor de vervaardiging van producten die zonder verdere aanbestedingsprocedure moeten worden geleverd aan meerdere overheidsdiensten, die geen vergoeding aan voornoemde leverancier verschuldigd zijn?

2) Staan de Europese regeling voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten en, met name, de artikelen 1 en 2 van richtlijn 2004/18/EG, en de artikelen 49, 56, 105, en volgende VEU in de weg aan een nationale regeling die „geclassificeerde” particuliere ziekenhuizen, door hen gelijk te stellen aan openbare ziekenhuizen – door hen op te nemen in het stelsel van de nationale openbare gezondheidsplanning, waarvoor bijzondere overeenkomsten gelden die afwijken van de gebruikelijke accrediteringsbetrekkingen met andere particuliere rechtspersonen die deelnemen aan het stelsel van gezondheidszorgverlening, terwijl niet is voldaan aan de voorwaarden om als publiekrechtelijk lichaam te worden erkend en aan de vereisten voor rechtstreekse gunning, volgens het model van inhouse-providing – onttrekt aan de nationale en Europese regeling inzake overheidsopdrachten, ook indien aan deze ziekenhuizen de opdracht is gegeven om openbare gezondheidsinstellingen bepaalde voor het verstrekken van gezondheidszorg noodzakelijke producten om niet te vervaardigen en leveren, terwijl zij tevens overheidsfinanciering ontvangen die bestemd is voor de verrichting van deze leveringen?

Aangevoerde Unierechtelijke bepalingen en rechtspraak

Richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten, inzonderheid de artikelen 1 en 2.

Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU), met name de artikelen 49, 56 en 105 en volgende.

Beschikking van het Hof van 16 mei 2013, Consulta Regionale Ordine Ingegneri della Lombardia e. a., C-564/11; arresten van het Hof van 13 juni 2013, Piepenbrock Dienstleistungen GmbH & Co. KG, C-386/11 en 20 juni 2013, Consiglio Nazionale degli Ingegneri, C-352/12.

Aangevoerde nationale bepalingen

Wetsbesluit nr. 163 van 12 april 2006 houdende bepalingen betreffende overheidsopdrachten voor werken, diensten en leveringen ter uitvoering van de richtlijnen 2004/17/EG en 2004/18/EG (Decreto legislativo 12 aprile 2006, n. 163 - Codice dei contratti pubblici relativi a lavori, servizi e forniture in attuazione delle direttive 2004/17/CE e 2004/18/CE).

Wet nr. 241 van 7 augustus 1990 houdende nieuwe voorschriften inzake de bestuursrechtelijke procedure (Legge 7 agosto 1990, n. 241 - Nuove norme sul procedimento amministrativo)

Wetsbesluit nr. 50 van 18 april 2016 - Nieuwe aanbestedingswet (decreto legislativo 18 aprile 2016, n. 50 - Nuovo codice degli appalti), inzonderheid artikel 5, lid 6:

„Een overeenkomst die uitsluitend tussen twee of meer aanbestedende diensten wordt gegund valt buiten het toepassingsgebied van deze wet wanneer aan elk van de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de overeenkomst voorziet in of geeft uitvoering aan samenwerking tussen de deelnemende aanbestedende diensten om te bewerkstelligen dat de openbare diensten die zij moeten uitvoeren, worden verleend met het oog op de verwezenlijking van hun gemeenschappelijke doelstellingen;
- b) de invulling van die samenwerking berust uitsluitend op overwegingen in verband met het openbaar belang, en
- c) de deelnemende aanbestedende diensten nemen op de open markt niet meer dan 20 procent van de onder die samenwerking vallende activiteiten voor hun rekening.”

Wet nr. 132 van 12 februari 1968 betreffende ziekenhuizen en ziekenhuiszorg (legge del 12 febbraio 1968, n. 132, relativa agli enti ospedalieri e assistenza ospedaliera), inzonderheid:

- artikel 1, leden 5 en 6

„Onverminderd het technisch-sanitaire toezicht, waarvoor het ministerie van Volksgezondheid verantwoordelijk is, blijven de geldende bepalingen inzake de juridische en administratieve regeling die van toepassing is op instituten en civielrechtelijk erkende kerkelijke instellingen die ziekenhuiszorg verlenen, ongewijzigd.

Indien de in lid 5 vermelde instituten en instellingen voldoen aan de vereisten van deze wet, kunnen zij hun ziekenhuizen op verzoek laten classificeren in een van de in artikel 20 en volgende bedoelde categorieën, ook voor de toepassing van de bepalingen van titel IV van deze wet.”

- Artikel 20:

„Ziekenhuizen zijn algemeen of gespecialiseerd, voor langdurige zorg of reconvalescentie.

Algemene ziekenhuizen worden ingedeeld in de volgende categorieën:

- a) lokale ziekenhuizen;
- b) provinciale ziekenhuizen;
- c) regionale ziekenhuizen.

Algemene ziekenhuizen voorzien in de opname en behandeling van patiënten in afdelingen van algemene geneeskunde, algemene en gespecialiseerde chirurgie.

Gespecialiseerde ziekenhuizen voorzien in de opname en behandeling van patiënten met aandoeningen die onder een of meer officieel erkende specialisaties vallen.

Indien specialisaties niet officieel zijn erkend, wordt de kwalificatie „gespecialiseerd ziekenhuis” toegekend bij besluit van de minister van Volksgezondheid, op advies van de Consiglio superiore di sanità (hoge raad voor gezondheid).”

Wet nr. 833 van 23 december 1978 - Oprichting van de nationale gezondheidsdienst (legge del 23 dicembre 1978, n. 833 - Istituzione del servizio sanitario nazionale), inzonderheid artikel 41, lid 3:

„De betrekkingen van de territoriaal bevoegde plaatselijke gezondheidsdiensten met de in lid 1 bedoelde instituten, instellingen en ziekenhuizen die zijn geclassificeerd in de zin van wet nr. 132 van 12 februari 1968, het ziekenhuis

Galliera te Genua, en de Sovrano militare ordine di Malta, worden geregeld in speciale akkoorden.”

Hetzelfde artikel verduidelijkt dat „erkende gezondheidszorginstellingen die openbare gezondheidszorg aanbieden hun positie van actieve zorgaanbieder in de openbare gezondheidszorg behouden”.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 IBA Molecular Italy s.r.l. (hierna: „IBA”), verzoekster in dit geding, is bij het Tribunale Amministrativo del Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg van Lazio, hierna: „TAR”) opgekomen tegen de besluiten waarbij de Unità Sanitaria Locale USLL (lokale gezondheidsdienst) nr. 12 van Venetië en het ziekenhuis Ospedale dell’Angelo te Mestre (beide openbare gezondheidszorginstellingen) rechtstreeks, zonder voorafgaande aanbestedingsprocedure, aan het geclassificeerde ziekenhuis Sacro Cuore te Negrar (hierna: „ziekenhuis Sacro Cuore”) – een religieus geïnspireerde gezondheidszorginstelling die formeel particulier is doch op grond van een speciaal akkoord, als een gelijkgesteld geclassificeerd ziekenhuis, is opgenomen in het openbare stelsel voor gezondheidsplanning van de regio Veneto – de opdracht heeft gegund voor kosteloze levering, gedurende drie jaar, van het radiofarmacum 18F-FDG (fluorodeoxyglucose) aan andere ziekenhuizen, waarbij aan de ontvangende autoriteiten alleen de vervoerskosten voor de leveringen van het product in rekening werden gebracht.
- 2 Het beroep van IBA had eveneens betrekking op de daarmee samenhangende besluiten van de Regione Veneto en het ministerie van Volksgezondheid (hierna gezamenlijk: „overheid”).
- 3 IBA kwam met name op tegen de verlening door de Regione Veneto – eveneens zonder openbare selectieprocedure – van een doelfinanciering van 700.000 EUR aan het ziekenhuis Sacro Cuore die uitdrukkelijk bestemd was om de kosten te dekken van de verplichting om aan alle betrokken gezondheidszorginstellingen in Veneto het radiofarmacum F18F-FDG om niet te leveren en waarbij de afzonderlijke aangesloten ziekenhuizen uitsluitend de kosten voor het vervoer van het product moeten vergoeden (180 EUR per verzending).
- 4 IBA verklaarde een onderneming te zijn die gespecialiseerd is in de productie van radiofarmaca, en exclusief distributeur voor Italië van het radiofarmacum „fluorodeoxyglucose (18F) IBA”. Aangezien zij een onderneming van de referentiemarkt is, verklaarde zij derhalve er specifiek en actueel belang bij te hebben dat de rechtstreekse gunning aan ziekenhuis Sacro Cuore en de andere daaraan verbonden regionale en nationale besluiten nietig worden verklaard, en dat als gevolg daarvan een openbare procedure voor selectie van de leverancier van het product wordt gevolgd, volgens de regels van richtlijn 2004/18/EG en de destijds geldende nationale regeling van de wet inzake overheidsopdrachten (wetsbesluit nr. 163/2006).

- 5 De TAR heeft het beroep bij het bestreden vonnis in zijn geheel verworpen. Om precies te zijn, was volgens deze rechter geen sprake van een onrechtmatige rechtstreekse gunning van de levering aan een ondernemer. Volgens de TAR betreft de bestreden rechtsbetrekking een bijzondere organisatiewijze van de openbare gezondheidszorg, past zij in de normale ontwikkeling van institutionele betrekkingen tussen regionale diensten en geclassificeerde of gelijkgestelde ziekenhuizen, en plaatst zij het ziekenhuis Sacro Cuore buiten het mededingingsstelsel en de regels en belangen die dit stelsel kenmerken.

Met het onderhavige beroep komt IBA tegen dit vonnis op bij de Consiglio di Stato, waarbij zij dezelfde argumenten aanvoert als bij de TAR.

- 6 De rechter in eerste aanleg heeft verklaard dat de betrokken gunning volledig om niet is, aangezien de vergoeding van de verzendingskosten te verwaarlozen is en er geen rechtstreeks vergoedingsrelatie bestaat tussen de regionale financiering van 700 000 EUR aan het ziekenhuis Sacro Cuore en de akkoorden tussen dit ziekenhuis en de openbare gezondheidszorginstellingen van de regio Veneto. Bovendien is een dergelijke financiering toelaatbaar volgens de bijzondere nationale wetgeving die de werkzaamheden van geclassificeerde ziekenhuizen regelt.
- 7 Naar oordeel van de rechter in eerste aanleg moet de betrokken gunning worden aangemerkt als een overeenkomst tussen overheidsdiensten in de zin van artikel 15 van wet nr. 241/1990, zodat wet nr. 163/2006 en de Europese regelgeving niet van toepassing zijn, overeenkomstig de geconsolideerde beginselen in de Europese en nationale rechtspraak.
- 8 Tot slot meent de TAR dat het ziekenhuis Sacro Cuore als een „geclassificeerd ziekenhuis” volledig moet worden gelijkgesteld aan een aanbestedende overheidsdienst, ook al zijn partijen het erover eens dat een dergelijk rechtssubject niet voldoet aan de vereisten voor een publiekrechtelijk lichaam en niet als verlener van inhouse-diensten kan worden aangemerkt.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 9 De stelling van verzoekster komt erop neer dat het geheel van handelingen van de overheden dat ter discussie staat in economisch opzicht in wezen een onrechtmatige rechtstreekse gunning onder bezwarende titel (en dus niet „om niet”) van een levering aan een particulier (ziekenhuis Sacro Cuore) vormt, aangezien er duidelijk een verband bestaat tussen de verleende regionale financiering en de productie van het radiofarmacon. Ter staving dat het een betrekking onder bezwarende titel betreft, wijst IBA er tevens op dat de gezondheidszorginstellingen waaraan de producten werden geleverd in elk geval de vervoerskosten voor het product aan het ziekenhuis Sacro Cuore moesten vergoeden. Deze situatie vormt volgens verzoekster derhalve een schending van de beginselen van mededinging, kosteneffectiviteit, doeltreffendheid,

onpartijdigheid, gelijke behandeling, transparantie, en evenredigheid, en van alle algemene beginselen op het gebied van openbare aanbestedingsprocedures.

- 10 IBA voegt daaraan toe dat ook als de levering om niet is, zoals gesteld, rechtstreekse gunning hoe dan ook niet is toegestaan, gezien de onmiskenbare voordelen die dat qua imago en reclame voor de leverancier van het radiofarmacon meebrengt.
- 11 De verwerende partijen wier stelling de TAR heeft aanvaard, voeren aan dat gezien het feit dat deze activiteit volledig binnen het kader van de regionale gezondheidsdienst plaatsvindt, de gunning daarvan geen mededingingsvoordeel voor het ziekenhuis Sacro Cuore met zich kan brengen (laatstgenoemde biedt de betrokken prestatie immers niet aan op de markt), en dat de verleende financiering louter een verruiming van de bestaande contractuele betrekking met de Regione Veneto vormt.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 12 In dit geding staat de vraag centraal of de procedure van rechtstreekse gunning van de opdracht voor de levering van het betrokken radiofarmacon, die de Regione Veneto en de andere betrokken openbare gezondheidszorginstellingen hebben gevolgd, rechtmatig is. Volgens de verwijzende rechter zijn in wezen twee aspecten mogelijk onverenigbaar met het Unierecht: de bezwarende titel van de betrekking tussen de Regione Veneto en het ziekenhuis Sacro Cuore, en de juridische aard van geclassificeerde religieuze ziekenhuizen.
- 13 Het ziekenhuis Sacro Cuore is een geclassificeerd ziekenhuis, dat wil zeggen, een religieus ziekenhuis dat zorg verleent die door de nationale wetgever inhoudelijk als openbare zorg wordt aangemerkt, terwijl de financiën, de benoeming van bestuurders en de interne functioneringsregels onder particulier beheer blijven staan.
- 14 Volgens de nationale wetgeving en rechtspraak moeten de betrekkingen tussen geclassificeerde ziekenhuizen en andere overheidsorganen in het kader van de nationale gezondheidszorg worden aangemerkt als betrekkingen van publiekrechtelijke aard, zodat de regels voor de gunning van overheidsopdrachten niet van toepassing zijn.
- 15 Op grond van de nationale wettelijke regeling kunnen ziekenhuiszorg en de andere daarmee verbonden werkzaamheden door geclassificeerde ziekenhuizen worden verricht op basis van speciale akkoorden waarin ook de vergoeding van de door de instelling gemaakte kosten is geregeld. Zij verschillen duidelijk van andere particuliere rechtssubjecten die prestaties van de nationale gezondheidszorg verrichten op grond van de accrediteringsregeling, die op volstrekt andere regels is gebaseerd. Geclassificeerde ziekenhuizen zijn particuliere instellingen die geen deel uitmaken van de overheid, doch daarmee verbonden zijn door overeenkomsten waarvoor bijzondere wettelijke regels

gelden, zodat zij feitelijk rechtstreeks in de overheidsplanning zijn opgenomen en in vergaande mate worden gelijkgesteld aan een openbare gezondheidszorginstelling. Dit punt staat niet ter discussie.

- 16 Partijen zijn het er ook over eens dat in casu is voldaan aan alle drie de voorwaarden – die zijn gesteld in artikel 5, lid 6, van wetsbesluit nr. 50/2016, dat het recht en de rechtspraak van de Europese Unie weerspiegelt – om de omstreden gunning te kunnen aanmerken als een overeenkomst tussen overheidsdiensten, maar het is omstreden of deze bepaling van toepassing is op een geclassificeerd of gelijkgesteld ziekenhuis.
- 17 Volgens de letterlijke bewoordingen van artikel 1, lid 2, onder a), van richtlijn 2004/18/EG heeft de bezwarende titel betrekking op de intrinsieke inhoud van de overeenkomst die tussen de aanbestedende dienst en de ondernemer is gesloten. Op grond van een strikt formele uitlegging zou de betrokken gunning derhalve als om niet moeten worden aangemerkt, aangezien het ziekenhuis Sacro Cuore geen vergoeding ontvangt van de openbare gezondheidsinstellingen waaraan het radiofarmacon wordt geleverd (behalve een irrelevante onkostenvergoeding).
- 18 Op grond van een inhoudelijke uitlegging zou de bezwarende titel daarentegen ook moeten worden erkend indien degene die de levering verricht een aanzienlijk economisch voordeel verkrijgt van een andere overheidsdienst (die gezien zijn institutionele doeleinden belang heeft bij de uitvoering van de betrekking), zodat redelijkerwijs kan worden betoogd dat de financiering in kwestie juist voor de verlening van de dienst of de levering aan andere overheidsdiensten is verstrekt.
- 19 Anders dan verzoekster, oordeelt de TAR dat de betrokken levering in wezen om niet is verricht. Bovendien kan het ziekenhuis Sacro Cuore volgens deze rechter geen voordeel behalen uit de betrokken leveringsactiviteiten, ook niet indirect: het kan het radiofarmacon immers niet verkopen of op de markt brengen of anderszins buiten het publiekrechtelijke systeem afzetten met toepassing van criteria van kosteneffectiviteit en vergoeding.
- 20 Volgens de TAR vormt de financiering van 700 000 EUR een eenvoudige uitbreiding van de bestaande contractuele betrekking tussen het ziekenhuis Sacro Cuore en de Regione Veneto, in overeenstemming met de speciale nationale wetgeving die de activiteiten van deze actoren van de openbare gezondheidszorg regelt.
- 21 De verwijzende rechter is evenwel een voorstander van een inhoudelijke uitlegging van het begrip bezwarende titel en is van oordeel dat de complexe juridische betrekking die in dit geding aan de orde is in wezen, in economisch opzicht, een aanbesteding van een levering onder bezwarende titel inhoudt.
- 22 In de jaren daarvoor was voor hetzelfde doel weliswaar een veel groter bedrag uitgegeven, maar volgens de verwijzende rechter is niet vastgesteld dat de financiering van 700 000 EUR in werkelijkheid geen winst oplevert. Bovendien kan de stelling van verzoekster worden onderschreven dat elke ondernemer in de

sector belang kan hebben bij deelname aan een selectieprocedure. Het is de verwijzende rechter niet duidelijk of de betrekking die door de combinatie van de verschillende, door verzoekster bestreden handelingen is ontstaan, kan worden aangemerkt als een overeenkomst onder bezwarende titel waarop de Europese regelgeving op het gebied van overheidsopdrachten van toepassing is, en daarom legt hij deze kwestie aan het Hof voor.

- 23 Volgens de TAR volstaat de stelling dat de levering onder bezwarende titel wordt verricht op zichzelf niet om met zekerheid vast te stellen dat de nationale en Europese regelgeving inzake overheidsopdrachten op de betrokken gunning van toepassing is.
- 24 De nationale regeling bepaalt dat de gebruikelijke accrediteringsregeling niet van toepassing is op geclassificeerde ziekenhuizen. Deze ziekenhuizen worden rechtstreeks opgenomen in de openbare planning van diensten die op basis van speciale akkoorden aan de gebruikers worden verleend. Dit argument van de TAR is niet betwist.
- 25 Wel is omstreden of het ziekenhuis Sacro Cuore het recht heeft om deel te nemen aan activiteiten ter ondersteuning van de in het akkoord vermelde activiteiten, zoals de levering die in dit geding aan de orde is. In het onderhavige geding wil de overheidsdienst immers aan een geclassificeerd ziekenhuis waarmee een overeenkomst is gesloten de opdracht gunnen voor een prestatie die buiten de overeenkomst valt, aangezien deze prestatie functioneel is aan de uitdrukkelijk overeengekomen prestaties.
- 26 De verwijzende rechter wijst erop dat de stelling dat het geneesmiddel om niet wordt geleverd niet kan steunen op de loutere omstandigheid dat er voordat de doelfinanciering werd verleend reeds een op een overeenkomst gebaseerde betrekking met een ander, beperkter voorwerp bestond. De financiering die bedoeld was voor de productie van het radiofarmacon dat door andere overheidsinstellingen werd gebruikt, blijkt volledig los te staan van de oorspronkelijke kern van de contractuele betrekking waarbij aan geclassificeerde ziekenhuizen een specifieke zorgfunctie wordt toegekend.
- 27 Bovendien kent de speciale wetgeving aan geclassificeerde ziekenhuizen een andere positie toe ten opzichte van alleen de verzorging en behandeling die de kern van ziekenhuiszorg vormt, waarbij de productie van geneesmiddelen voor andere openbare zorgverstrekkers niet is inbegrepen.
- 28 Partijen zijn het in casu erover eens dat in concreto niet is voldaan aan de voorwaarden voor inhouse-providing, aangezien niet is voldaan aan het vereiste dat „toezicht zoals op de eigen diensten wordt uitgeoefend” [arrest van het Hof, Teckal (C-107/98): een van de voorwaarden die, indien daaraan is voldaan, de toepassing van de EU-regelgeving inzake overheidsopdrachten kan uitsluiten, is dat de instantie een overeenkomst sluit met een lichaam dat van haar onderscheiden is, waarop zij toezicht uitoefent zoals op haar eigen diensten]. Deze

omstandigheid blijkt evenwel in strijd te zijn met de Unie-regelgeving, die in werkelijkheid slechts één systeem erkent waarmee de overheid rechtmatig bepaalde prestaties kan gunnen aan formeel particuliere rechtssubjecten die los van haar staan: inhouse-providing.

- 29 Het recht van de Europese Unie, zoals ontwikkeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie, heeft nauwkeurig de vereisten vastgesteld op grond waarvan een publiekrechtelijke regeling van toepassing kan zijn op een formeel particulier rechtssubject, zonder daarbij uitdrukkelijk de uiterst bijzondere mogelijkheid te overwegen van lichamen (zoals gelijkgestelde geclassificeerde ziekenhuizen) die in functionele zin zijn opgenomen in de complexe organisatorische betrekkingen op grond waarvan openbare gezondheidszorg wordt verleend.
- 30 De Italiaanse regeling gebruikt in de gezondheidssector evenwel een ruim begrip van „openbaar ziekenhuis”, dat een aantal formeel particuliere structuren omvat die zijn geselecteerd volgens strikte classificatieprocedures die tot doel hebben waarde toe te kennen aan de, ook historische, rol van voornamelijk religieus geïnspireerde, door particulieren opgerichte of gefinancierde zorginstellingen, die in de gezondheidszorg een essentiële rol hebben gespeeld - en nog steeds spelen - door een objectief publiekrechtelijke rol van algemeen belang op zich te nemen.
- 31 De verwijzende rechter is tot slot van oordeel dat de betrokken situatie niet door de EU-regeling inzake overheidsopdrachten wordt beheerst, maar aangezien deze stelling in strijd kan worden geacht met de richtlijnen inzake overheidsopdrachten en de rechtspraak van het Hof van Justitie op dit gebied, verzoekt hij het Hof om een prejudiciële beslissing.